

man får ens dyreenhedsgrænser, pludselig kommer ind under VVM-reglerne.

Dansk landbrug har over for mig peget på det samme som fru Lene Espersen, og jeg vil gerne kvittere for hendes initiativ ved at sige, at hendes og landbrugets argumenter har gjort indtryk, og vi er indstillet på undervejs i udvalgsbehandlingen, altså mellem anden og tredje behandling, som jeg forstår hun har bedt om, da at være imødekommende over for en præcisering, et ændringsforslag i loven, som gør, at vi bruger direktivets mindstegrænse på 210 dyreenheder her.

Så bliver, havde jeg nær sagt, billedet ikke så smukt sådan rent lovteknisk, men der er ingen tvivl om, at i den virkelige verden er der tale om en imødekommelse, og jeg vil gerne sige tak til fru Lene Espersen. Og hvis det også får andre ordførere – jeg var egentlig glad for Kristeligt Folkepartis indlæg her – til at tænke i de samme baner, så vil jeg selvfølgelig være overordentlig taknemmelig.

Så til det, der er spændende ved denne her sag ud over, at forslagene i sig selv er gode: Det er, at denne her sags behandling med den argumentation, som i hvert fald nogle borgerlige partier har anvendt, er vigtig også inden valget den 10. juni. Det, de borgerlige nemlig har sagt, er, at på miljøområdet er det ikke tilladt, er det ikke rigtigt, at en regering går ud over det, der er minimumsbestemmelserne.

Når jeg synes, det er en vigtig argumentation, så hænger det alene sammen med, at nogle af os brugte megen kraft i forbindelse med Amsterdamtraktaten, i forbindelse med Maastrichttraktat-folkeafstemningen, på at understrege den enorme gevinst, der var knyttet til, at reglerne på miljøområdet i artikel 130 S var minimumsbestemmelser, og at vi havde mulighed for at gå videre. Det gør det nemlig muligt i EU at kunne forhandle og tage hensyn til lande, der måske ikke er så godt i stand som os til umiddelbart at hæve deres niveau. Man kan måske så på nogle områder give dem indrømmelser, vel vidende at man hjemme i sit eget land kan gøre det bedre ud fra sine egne forudsætninger. Det var selve ideen i det.

Men hvis nu argumentet er, at hver gang vi går ud over minimumsdirektiverne, så har vi næsten forbrudt os mod EU-retten, ja, så er det efter min mening i virkeligheden at dementere et af de vigtigste ja-argumenter for Maastricht- og Amsterdamtraktaterne.

Det andet synspunkt, som er interessant, er, at man siger, at dette forslag vil føre til et voldsomt bureaukrati. Faktisk er de dyreenhedsgrænser, vi har lagt os på i forhold til de lande, vi konkurrerer med, nok så skånsomme i forhold til jordbrugserhvervet, nok så skånsomme i forhold til, hvad andre lande har implementeret. Dernæst er der intet, der tyder på, at vores sagsbehandlingstider er særlig omfattende.

Så forstod jeg på hr. Hans Christian Schmidt, at jeg efter hr. Hans Christian Schmidts opfattelse har forbrudt mig mod ikke alene princippet om, at vi aldrig må gå ud over minimumsbestemmelserne i EF-direktivet, men at jeg også har dristet mig til at have en anden holdning end mine embedsmænd i Landsplanafdelingen.

Det er virkelig to strafbare forseelser, der her påpeges. Her er en minister, der har tilladt sig at have en anden mening og gå længere end et minimumsdirektiv og oven i købet have en anden opfattelse end en fuldmægtig i Landsplanafdelingen. Det er virkelig en alvorlig forseelse. Jeg tager kritikken til mig og skal selvfølgelig sørge for at begrænse forseelsernes antal. Tænk, at ministre kan have en anden mening end embedsmænd, altså at en minister kan have en anden opfattelse end sine ansatte, og så i 150-året for grundloven. Det er ikke betryggende, forstod jeg på hr. Hans Christian Schmidt.

Så er der endelig noget, som jeg synes Folketinget skal være opmærksom på: Vi har fået en ny institution. I tidligere tider talte man om det røde kabinet. Det er nu afløst af noget, man passende kunne kalde det sorte herreværelse. Det sorte herreværelse. Hvad er det nemlig, der er sket i denne her diskussion? Det er, at den såkaldte udvidede bondestue har holdt møde, og der har den besluttet at afsende en fælles skrivelse, hvor alle partierne til højre i salen er gået sammen om at stille en række ultimative krav, endda i form af et åbent brev med underskrifter nedenunder. Jeg ved ikke, om dette sorte herreværelse også skal vise sig på andre områder, men jeg er nødt til at sige, at det er nok ikke den klogeste fremgangsmåde, hvis man ønsker at få indrømmelser, hvis man ønsker at få resultater her i Folketinget.

På andre områder, hvor man har valgt en anden fremgangsmåde, har man haft betydelig indflydelse, vi har nået gode resultater, og det vil man også se her i Folketinget i de kommende dage. Men hvis stilen for det her forslag og det følgende forslag, der er til behandling her i Folketingssalen, skal danne skole, så vil man se